

měru zvláštního ustanovení ke všeobecnému, sluší jej podřaditi onomu předpisu, jenž stanoví trest ostřejší (viz rozhodnutí citovaná v Kallab-Herrnrittově vydání trestního zákona, § 35, pozn. R 3). S hlediska procesuálního nebylo tedy závady, by nebylo přikročeno k zkoumání důvodnosti zmateční stížnosti, uplatňující věcně zmatek § 281 čís. 10 tr. ř.

Než zmateční stížnost nelze uznati odůvodněnou po stránce hmotněprávní. Skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 98 tr. zák. tu není, čelilo-li násilí, jehož bylo užito, k vynucení konání neb opominutí, na něž měl pachatel (skutečné nebo domnělé) právo (viz rozh. citovaná v pozn. R. 14 k § 98 výše uvedeného vydání trestního zák.). V souzeném případě stojí rozsudek na stanovisku hájení se obžalovaného »ničím nevyvráceného«, že použil zbraně k zastrašení své manželky za tím účelem, by přestala vnikati do pokoje a rušiti ho svými nadávkami ve spánku, ze služebních ohledů potřebném. Tu však zrušovací soud neshledává, že by obžalovaný neměl právního nároku na vynucení, by ho jeho manželka nerušila v potřebném klidu a spánku před nastoupením do služby jako řidiče motoru, naopak byl týž již důsledkem své moci manželské podle § 91 obč. zák. oprávněn k tomu, by si zjednal klid a pokoj ke spánku, jehož měl k spolehlivému vykonávání svých služebních povinností zapotřebí. Pokud k tomu použil příliš drastického prostředku, bylo toto jeho jednání podřaděním pod ustanovení § 431 tr. zák. po stránce trestněprávní vyčerpáno. Bylo tudíž zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 3228.

Při zločinu podvodu, spáchaném ve více útocích a na různých místech nepomíjí příslušnost podle § 51 tr. ř. třetí odstavec tím, že soud posuzoval věc nesprávně s hlediska § 56 tr. ř., vyloučiv případ z obvodu jiného soudu a postoupiv věc podle § 58 tr. ř. tomuto soudu.

(Rozh. ze dne 26. července 1928, Nd I 320/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl spor o příslušnost mezi krajským soudem v Hoře Kutné a zemským trestním soudem v Brně takto: Příslušným k projednávání věci jest krajský soud v Hoře Kutné.

Důvody:

Obžalovací spis státního zastupitelství v Kutné Hoře ze dne 8. března 1928 klade Maxu B-ovi za vinu zločin podvodu podle § 8, 197, 199 a), 200, 201 d), 203 tr. zák., jehož se prý dopustil celou řadou útoků, spáchaných na různých místech. Usnesením radní komory krajského soudu v Hoře Kutné ze dne 9. března 1928 byla z této trestní věci vyloučena věc proti Maxu B-ovi a Antonii B-ové pro zločin podvodu (pokusu podvodu), spáchaný na Jindřichu B-ovi ve St. případně v B., a postoupena podle § 58 tr. ř. zemskému trestnímu soudu v Brně jako soudu podle

§ 51 tr. ř. příslušnému k samostatnému projednání a skončení. Zemský trestní soud v Brně neuznal usnesením ze dne 12. dubna 1928 svoji příslušnost a vrátil spisy krajskému soudu v Hoře Kutné k příslušnému jednání. Vzhledem k zásadě § 173 druhá věta tr. zák., platné pro všechny majetkové delikty, jež pojí více zločinných útoků i na různých místech spáchaných v jeden zločin, sluší řešiti otázku příslušnosti v souzeném případě nikoli podle předpisu § 56 tr. ř., nýbrž podle předpisu druhého odstavce § 51 tr. ř. Rozhodným jest mezi soudy v úvahu přicházejícími předstížení a podle třetího odstavce § 51 tr. ř. předstihl ten soud, jenž první předsevzal úkon vyšetřovací, tedy v souzeném případě krajský soud v Hoře Kutné. Příslušnost takto založená nepomíjí tím, že tento krajský soud posuzuje nesprávně věc s hlediska § 56 tr. ř., vyloučil případ, stavší se v obvodu zemského trestního soudu v Brně, podle § 57 tr. ř. a postoupil věc podle § 58 tr. ř. tomuto soudu k dalšímu jednání, poněvadž nejde tu o souběh více trestných činů, nýbrž o jednotný zločin podvodu, ve více útocích a na různých místech spáchaný. Bylo proto příslušným uznati krajský soud v Hoře Kutné.

Čís. 3229.

Aby bylo lze mluvíti o nedostavení se soukromého obžalobce k hlavnímu přelíčení ve smyslu a s účinky § 46 tr. ř., je třeba, by mu byla ve smyslu druhé věty § 221 tr. ř. řádně oznámena doba nařízeného hlavního přelíčení.

(Rozh. ze dne 4. srpna 1928, Zm I 307/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. dubna 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle § 23 zák. ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost soukromého obžalobce je oprávněna, ovšem nikoli z důvodů zmatečnosti podle čís. 3 a 9 písm. c) § 281, nýbrž z důvodu podle čís. 9 písm. b) téhož paragrafu. Předpisu první věty § 221 tr. ř. se stížnost s hlediska čís. 3 § 281 tr. ř. dovolávati nemůže, poněvadž není podána obžalovaným, a pro uplatňování důvodu zmatečnosti podle čís. 9 písm. c) § 281 tr. ř. není tu touto statí zákona předpokládaného rozsudkového výroku. Rozsudek je však právně mylným, pokud spojil účinky, nastávající po rozumu § 46 tr. ř. a vedoucí podle § 530 tr. zák. k zániku stihání, se skutečností, že soukromý obžalobce nebyl přítomen dne 3. dubna 1928 o 2½ hod. odpo. při zahájení hlavního přelíčení na tu dobu nařízeného. Neboť, by bylo lze mluvíti o nedosta-